

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ὁ ἐν Παρισίοις Ἕλλην γλύπτης Κ. Δημητριάδης ἔλαβε χρυσοῦν μετάλλιον εἰς τὴν τελευταίαν καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας, διὰ τὸ ἐκτελεσθῆν ἔργον τοῦ «L' homme», ἡ δὲ Ἀργεντινὴ Κυβέρνησις ἐζήτησε νὰ ἀγοράσῃ τὸ ἔργον. Κατὰ τὴν ἐκθεσιν ταύτην μόνον ἰστέως ἔλαβον χρυσοῦν μετάλλιον. Ὁ ἐξοχος Ἰσπανός γλύπτης Μπλάις, ὁ κ. Δημητριάδης καὶ εἰς Γάλλος. Εἰς τὴν ἐκθεσιν αὐτὴν ἀπέστειλαν ἔργα οἱ μᾶλλον διακεκριμένοι Εὐρωπαῖοι καλλιτέχναι.

*

Εἰς Παρισίους ἐρασιτέχνης ἔσχε τὴν ὥρασαν ἰδέαν νὰ κἀμῃ συλλογὴν ἀπὸ χρωματοπιννακίδας, ἃς μεταχειρίζοντο οἱ γνωστότεροι ζωγράφοι ὅλων τῶν ἐποχῶν. Συνέλεξε ἤδη 150 τοιαύτας, μεγάλης ἀξίας, ἀνηκούσας εἰς καλλιτέχνας τοῦ 19' αἰῶνος. Κέκμηται ἤδη χρωματοπιννακίδας τοῦ Corot, τοῦ d'Isabey, τοῦ A. de Neuville, τοῦ Detaille, τοῦ Dujardin - Beaumetz, τοῦ Rousseau, τοῦ Doré, τοῦ d'Harpignies.

Καὶ μ'α περὶ πολλοὺς παρατήρησις. Οἱ τοπιογράφοι προτιμοῦν τὰς τετραγώνους χρωματοπιννακίδας. Οἱ ζωγράφοι ἱστορικῶν θεμάτων καὶ εἰδογράφοι στερογύλας. Ὑπάρχουν εἰς τὴν συλλογὴν καὶ χρωματοπιννακίδες ἐξ ἁλουμενίου.

Ἐπίσης καὶ ὁ ἔμπορος πινάκων ἐν Παρισίοις Beznheim κέκτηται πολὺ καλὴν συλλογὴν χρωματοπιννακίδων μεγάλων ζωγράφων. Τὰς ἔχει ἀνηρτημένας εἰς θήκας ἐκ βελούδου εἰς μίαν αἰθούσαν τῆς πινεκοθήκης του.

*

Ὁ Ἀνδρέας Πικάρ, γνωστός κωμωδιογράφος, ἔδωκεν ἔσχάτως εἰς τὸ θέατρον νέον ἔργον τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ «Προστιάτης».

Ἡ κωμωδία αὕτη εἶνε μονόπρακτο. Πρόκειται δὲ περὶ νεαῆς κόρης ἡ ὁποία ἀνακαλύπτει διὰ τὸ ἐραστὴς τῆς δὲν εἶνε ἀρκετὸς διὰ νὰ πληροῖ ὅλας τὰς ἀξιώσεις τῆς καρδίας τῆς, διότι ποθεῖ καὶ ὥρατα φορέματα ὡς καὶ ἄμωξαν, ὁ δὲ φίλος τῆς εἶνε πτωχός. Διὰ τοῦτο χωρεῖ νὰ τὸν ἐκδιώξῃ, εὗρεσκε καὶ ἐν πρότωπον μᾶλλον ἡλικιωμένον καὶ σεβαστόν, τὸν ὁποῖον χειροτονεῖ προκτάτην τῆς. Μεταξὺ ἐραστοῦ καὶ προστάτου διαμειβόνται χαριεστάται οἰκνυαί.

*

Μόλις ἐτελείωσε τὸ νέον τοῦ μουσικῶν ἔργον «Ὁ Ἰππότης τῶν Ρόδων» ὁ Ριχάρδος Στράους ἤρχισε τὴν σύνθεσιν νέου μελοδράματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Κίρκη».

Ὁ «Ἰππότης τῶν Ρόδων» θὰ παιχθῇ διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Δρέσδην κατὰ τὸν Ἰανουάριον.

Ὁ Στράους εἶνε ὁ φιλοπονότερος καὶ παραγωγικώτερος ὅλων τῶν συγχρόνων μουσουργῶν. Γνωρίζει ὅμως καὶ νὰ πληρώνεται μεγαλοπρεπέστατα διὰ τὰ ἔργα του. Ἐσχάτως εἶχε περιπλακῇ εἰς ξριδα μὲ τὴν διευθύνσιν τοῦ θεάτρου τῆς Δρέσδης, διότι προέβαλε φοβερὰς ἀξιώσεις διὰ τὴν ἐκχώρησιν τοῦ δικαίωματος τῶν παραστάσεων τῶν ἔργων του.

Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν οἱ μουσουργοὶ ἐκέρδιζον γελοῖα ποσά. Ὁ ἀτυχὴς Μπετόβεν ἐπώλει τὰ ἔργα του εἰς εὐτελεστάτας τιμὰς, ὁ δὲ Μπὸχ καὶ ὁ Μότσαρτ δὲν ἐκέρδιζαν οὔτε μίαν πεντάραν ἀπὸ τὰς συνθέσεις των.

*

Πρὸ ἡμερῶν ἀπέθανεν ἐν Λονδίῳ εἰς τῶν μεγαλητέρων ρεπόρτερ - σχεδιαστῶν τοῦ κόσμου, ὁ Μίλτον Πριόρ. ἤρχισε τὸ στάδιόν του εἰς τὴν «Νέαν Εἰκονογραφημένην» τοῦ Λονδίνου, σχεδιάζων σκίτσα κωμικά

καὶ ἀγγελίας. Μίαν πρωτὰν κατὰ τὸ 1873 ὁ διευθυντὴς του τὸν ἔκραξε καὶ τοῦ εἶπε:

—Θέλετε νὰ ὑπάγετε μεταξὺ τῶν Ἀσράνι; Ὁ πόλεμος κατὰ τῶν ἀγρίων αὐτῶν ἤρχισε καὶ μᾶς χρειάζονται σχεδιάσματα. Ἐπρότεινα εἰς δύο-τρεις ἄλλους συναδέλφους σου, ἀλλ' αὐτοὶ ἀγαποῦν πολὺ τὸ σαρκίον των. Πηγαίνε;

—Πηγαίνω.

Ὁ διευθυντὴς του, σὺς Οὐίλλιαμ Ἰνγκραμ, τὸν παρέκάλεσε νὰ μεταβῇ ἀμέσως νὰ παραγγεῖλῃ μίαν ταξιδιωτικὴν ἐνδυμασίαν καὶ καθὼς ὁ Πριόρ ἐξήρχετο τοῦ ἐφύλαξεν:

—Ἄκουσε! Ἐὰν τυχὸν τραυματισθῇς, κάμῃ τὰ σχεδιάσματα μὲ τὸ αἷμά σου καὶ θὰ τὰ τυπώσωμεν μὲ κόκκινην μελάνην!

Ὁ Πριόρ ἀνεχώρησε καὶ ἐξοφάλιος τὴν δόξαν τοῦ θριαμβευτικωτέρου πολεμικοῦ ἀνταποκριτοῦ. Ἐλαβε μέρος εἰς 24 ἐκστρατείας, εἰς Τράνοβαλ, Αἴγυπτον, Ἀργεντινὴν, Βερολίνον, Δανίαν, Ἰαπωνίαν. Εἰς τὸ Σουδάν ὁ Πριόρ ἐπαθε θραυσίαν τῆς κνήμης του, εἰς δὲ τὸ Ἀμπὸν Κρού ἐτραυματίσθη εἰς τὸν πόδα.

Δὲν ἐφοβήθη τὸν κίνδυνον εἰμὴ μίαν μόνην φοράν.

Εἶχεν ἴδει τότε καθ' ὕπνου διὰ παρίστατο εἰς τὴν κηδεῖαν του. Ἐξυπνήσας ἐντρομος ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς μητρός του, ἥτις τὸν ἰκέτευε νὰ μὴ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐπίθουιν πρὸς λύσιν τῆς πολιορκίας τῆς πόλεως Ἐρόδου.

Ὁ Πριόρ ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τῆς μητρός του καὶ ἐστεῖλεν ἄλλον σχεδιαστήν εἰς τὴν μάχην. Ὁ σχεδιαστὴς οὗτος ἐφρονεσθῇ μεταξὺ τῶν πρώτων..

*

Δύο νέα μελοδράματα, ἐπαίχθησαν, ἀπὸ τῆς ἰταλικῆς σκηνῆς ἡ «Σεμίραμις» τοῦ νεαροῦ μαέστρου Ρεσπὶγγι ἥτις κρίνεται καὶ ὡς λιμπρέτο καὶ ὡς μουσικὴ μεταξὺ τῶν ἀρίστων ἔργων, καὶ ἡ «Ροζίτα Ἀλικάντη» τοῦ μαέστρου Μπόττι, ἡ ὁποία ἐπίσης ἤρσσε πολὺ ὡς σύνθεσις ἐξώχως μελωδική.

Ἡ «Σεμίραμις» παραστάθη ἐν Βολωνίᾳ ἐδερνίμβου. Ὁ συνθέτης ἐκλήθη 13 φορές ἐπὶ σκηνῆς.

Ὅτι ἰδιαίτερος ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἶνε διὰ τὸ δράμα τοῦτο, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὴν ὁμώνυμον Βασίλισσαν τῆς Βαβυλωνίας, ἀποτελεῖ μύθον, κατὰ πρώτην φοράν ἐκδηλουμένην ἐν Ἰταλίᾳ, τῆς σχολῆς τοῦ Στράους καὶ ὑπὸ ἔπωνιν μουσικῆς. Ἐχει τόσα σημεῖα ὁμοιότητος μὲ τὴν «Ἡλέκτραν» καὶ τὴν «Σαλώμην» παρ' εἰς τὴν δραματικὴν κίνησιν καὶ εἰς τὸ χρῶμα καὶ τὸν τρόπον τῆς συνθέσεως, ὥστε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μελοδράματος στρέφεται καὶ εἰς τὸ νὰ βεβαιωθῇ κατὰ πόσον ἡ τραγῆα αὕτη γερμανικὴ ἔμπνευσις εἶνε δυνατόν νὰ τύχῃ εὐμενοῦς καλλιτεργίας εἰς τὸ ἰταλικὸν μουσικὸν περιβάλλον τὸ πλήρες ἀπαλοτήτων καὶ λεπτοτήτων ἡδύτητος.

*

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσου» ὁ κ. Λάμπρος διηγῆθη τὰ τῆς 100είδος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου, τοῦ ὁποῦ προτὶν ἐξέθηκε τὴν ἱστορίαν. Εἰσηλθε κατόπιν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐορτῶν καὶ παρήλασε πρὸ τῶν ἀκροατῶν ἡ ζωηρότης τῆς Πανεπιστημιακῆς ζωῆς ἐν Γερμανίᾳ ὅχι μόνον τῶν φοιτητῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν καθηγητῶν.

Κατόπιν διηγῆθη τὸ εἰδύλλιον καὶ τὸν γάμον τοῦ πρώτου Ἑλλήνου Πρυτάνεως Κωνσταντίνου Σχινᾶ μὲ τὴν κόρην τοῦ σοφοῦ φιλέλληρος Σαβινῶ, ἀνεκοίνας δὲ διὰ πρόκειται νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἀλληλογραφίας των, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψεν εἰς κάποιον χωρίον τῆς Σαξωνίας.

*Εκτάκτως καρποφόρος υπήρξεν ἡ πνευματικὴ ἐσο-
δεία τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1909. Μόνον
νέα πρωτότυπα μυθιστορήματα ἐξεδόθησαν 1654. Ἰστο-
ρικά καὶ βιογραφικὰ βιβλία πρωτότυπα ἐπλοῆς 588, παι-
δαγωγικὰ 574, θεολογικὰ 503 καὶ ἐν γένει ὁ ἀριθμὸς
τῶν κατὰ τὸ 1909 ἐκδοθέντων συγγραμμάτων ἀνέρχε-
ται εἰς 5234, ὅπερ σημαίνει ὅτι ἀναλογεῖν 14 νέα βι-
βλία καθ' ἑκάστην.

*

*Εν Λονδίῳ ἡ ἐκείθεν διελθοῦσα δεσποινὶς Εὐγενία
Ζωγράφου, διευθύντρια τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐπιθεωρή-
σεως» ἔκαμεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς αὐτοῦ Ἑλληνικῆς
Πρεσβείας διάλεξιν περὶ τῆς θέσεως τῆς Ἑλληνίδος γυ-
ναικός. Τὸ ἀκροατήριον ἦτο πυκνὸν καὶ ἐπλήκτον. Ἐτό-
νισε τὴν φιλοπονίαν τῆς Ἑλληνίδος, ἐξήρτησεν δ' ἐξ
αὐτῆς τὴν ἐθνικὴν ἀνατροπὴν.

*

*Ἡ Σουηδικὴ Ἀκαδημία ἀνέειπε τὸ βραβεῖον Νόμ-
πελ τῆς φιλολογίας τοῦ ἔτους τούτου εἰς τὸν Γερμανὸν
συγγραφεὴ Παῦλον Χέϋς, ἐφορᾶντα πρὸ τινος τῆν
ὀδοντοκνιστικῆς τοῦ. Ὁ Χέϋς ἐγνώρισε πρὸς τοὺς
ἄλλους εἰς τοὺς Γερμανοὺς εἰς θαυμασίας μεταφράσεις
τοὺς Ἰταλοὺς ποιητὰς τοῦ 19 αἰῶνος, ἀπὸ τοῦ Λεο-
πάρδη μέχρι τοῦ Καρλόβιτς.

Διὰ τὴν χημείαν τὸ αὐτὸ βραβεῖον (200,000 φρ.)
ἐδόθη εἰς τὸν Otto Wallanch, καθηγητὴν τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Γούτιγγης.

*

Εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον ἔδωκε ἐπὶ παραστάσεις
γνωστῶν ἔργων Γαλλικῇ ὀπερέττᾳ πολυπρόσωπος, μὲ
πρωταγωνιστρια τὴν ὑψίστην Αὐγούσταν Πουζέ καὶ
κορυφαίαν τῶν ὀρχηστρῶν τὴν δ. Δυπρέ.

*Ἡ κ. Πουζέ, πρώτη ὑψίστης τοῦ θιάσου, εἶνε
σοφρὴ, ἱκανῆς τέχνης καὶ πολλῆς λεπτότητος Παρι-
σινῆς. Ἦρεσε πολὺ καὶ ὁ βαρύντονος κ. Ντελαϊ. Ἡ δε-
σποινὶς Blanche Dupré ἔχρυσεν χαριέστατα τὰ νυβερ-
τισμὰν, δώσασα διὰ τῶν κινήσεων τῆς μίαν ἰδέαν κλα-
σικοῦ χοροῦ. Εἰς τὰς δύο τελευταίας παραστάσεις ἔλα-
βε μέρος ἡ πρώτη ὑψίστης τοῦ Παρισινοῦ θεάτρου
«Varietés» κυρία Tariol—Baugé.

*

*Ὁ Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν ἀπηύθυ-
νεν ὑπόμνημα πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην, ζῆτον
δπως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπαγορεύει ἐφεξῆς τὴν ἀνάγι-
σιν εἰς τοὺς ναοὺς ἀγιογραφῶν, ἐὰν αὗται δὲν κριθοῦν
προηγουμένως ὑπὸ ἐπιτροπῆς καλλιτεχνῶν. Ἡ πρότα-
σις εἶνε ὀρθοτάτη, ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην δ' ἐξα-
τάται ὥς ἀπαλλάξῃ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ θιάματα τερατώ-
δους ἀσχημίας, ὡς εἶνε αἱ περισσώτεραι ἀγιογραφίαι, αἱ
ὑπὸ ἀκαλαισθῆτων καὶ αὐτοδιδάκτων καλογήρων ἢ τινῶν
ἀποτυχόντων ὡς καλλιτεχνῶν διαπραττόμεναι. Καὶ διὰ
τινας ἐκ τῶν ἡδὴ ἀνηρηγμένων ἐν Ἀθηναϊκοῖς ναοῖς
δὲν γὰ ληφθῇ φρονεῖς ὅπως ξεκρεμασθῶν, ὡς ἀνατεθῇ
δὲ εἰς ἀναγνωρισμένης ἱκανότητος καλλιτέχνης γὰ ἐργα-
σθῶσι νέας.

*Ὁ νέος καθηγητὴς τῆς φιλολογίας κ. Σκιάς ἔκαμε
ἐναρξιν τῶν παραδόσεων του δι' ἀναγκηρῶν λόγων ἐν-
τόνον εἰς ἁγνοίας. Θέμα ἦτο ἡ φιλολογικὴ ἐπιστήμη διὰ
μέσον τῶν αἰώνων, ἅμα δὲ τὸ πρόγραμμα τῆς μελλού-
σης διδασκαλίας του. Διέγραψε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀρ-
χαίας Ἑλληνικῆς φιλολογίας, τῶν κλάδων περὶ οὓς αὕτη
ἡσχολεῖτο, τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου χάρις εἰς τοὺς σο-
φοὺς, διειρηθήσαν ὅπως ἐκαστος ἐν καλῇ καταστάσει
τὰ Ἑλλ. ἔργα, τὰς νέας ἐρεῖνας τῶν Εὐρωπαίων, ὡς
καὶ τὰς ὀφειλὰς, αἱ ὁποῖαι ἐξ αὐτῶν προκύπτουν.

*Εν τέλει ἀνέπτυξε συντόμως τὰ καθήκοντα ἐκαστου
φιλόλογου, τὰς γνώσεις, ὧν ἔχει ἀνάγκην καὶ ἐξῆρ-
τησεν τὴν ἐργασίαν τοῦ 19 αἰῶνος, τοῦ κατ' ἐξοχὴν ἱστορικοῦ
αἰῶνος.

*

*Ἡ χημικὸς κ. Curie ἔδωκεν ὑποψηφιότητα εἰς τὴν
Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν καὶ θεωρεῖται
βέβαιον ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ.

*

Νέα Παρισινὴ καθημερινὴ ἐφημερὶς «Excelsior»
ἐξεδόθη, γενομένη ἀνάρπαστος. Μιμεῖται τὸ «Νιαίλιν-
Μαίλιν» ὡς πρὸς τὴν μορφήν. Τὸ α'. φύλλον ἐφθάσε γὰ
πωληθῇ 2,50 φρ. τὸ ἀντίτυπον, ὡς ἐκ τῆς καταπλη-
κτικῆς του κυκλοφορίας.

*

Εἰς Tuileries τῶν Παρισίων ἀπεκαλύφθη ἀνδριὰς
τοῦ Ἰουλίον Φερρῦ, τῆς μεγάλης πολιτικῆς φουρογγω-
μίας τῆς τρίτης Δημοκρατίας. Γλύπτης τοῦ ἔργου ὁ
Γουσταῖος Michel.

— Εἰς τὸν αὐτὸν κήπον τῶν Tuileries ἀνηγγέθη μνη-
μεῖον εἰς τὸν Κάρολον Perrault, τὸν περιφανῆ συγγραφεὴ
θαυμασίων καὶ ἐλλυσιτικῶν διηγημάτων. Τὴν προτομὴν
τοῦ συγγραφέως ἐφιλοτέχνησε ὁ γλύπτης Pech.

*

*Ἀπέθανεν εἰς Παρίσις ὁ Robert Gangnat, θα-
τρικὸς κριτικὸς ἄλλοτε τῆς «Matin» καὶ πρωτοεργάτης
τῆς «Ἐταιρείας τῶν Συγγραφέων». Ὁ Gangnat ἀπέ-
θανεν ἐν ἡλικίᾳ 44 ἐτῶν.

*

*Ἀπεβίωσεν ὁ γερουσιαστὴς Ἀγγελος Mosso καθηγη-
τῆς τῆς βιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Τουρίνου
Ἡ ἐπιστήμη πόλλοις ἔνα τῶν σοφωτέρων αὐτῆς
θεραπόντων, ἡ Ἰταλία ἐν τῶν ἐνδοξοτέρων τέκνων τῆς
καὶ ἡ ἡμετέρα πατρίς ἔνα τῶν ἐιθερομότερων φίλων τῆς.

*Ὁ Ἀγγελος Mosso διανύσας ἤδη ἐνδοξον ἐπιστημο-
νικὸν στάδιον ὡς φυσικολόγος, κατήλθεν εἰς Κρήτην ἐλ-
κυσθεὶς ἀπὸ τὴν φήμην τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύ-
ψεων ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Μίνωος.

Διαμύνας ὀλίγας μόνον ἐβδομάδας ἐν Κρήτῃ ἐγένετο
ἐνθους θαυμαστής τοῦ Μινωικοῦ πολιτισμοῦ καὶ περρι-
κισμένος ὑπὸ δυνάτης ἀντιλήψεως καὶ ἀκαταβλήτου
δραστηριότητος ἐγένετο τάχις εἰς τῶν σπουδαιοτάτων
ἐξερευνητῶν καὶ ἐρμηνευτῶν αὐτοῦ, συγγράψας ἐντὸς
βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος τὰ ἐξῆς, ὧν τὰ πλεί-
στα στηρίζονται ἐπὶ ἰδίῳ ἔρευνῃ καὶ παρατηρήσεων.

1) Ἐκρομαὶ εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ αἱ ἐν Κρήτῃ
ἀνασκαφαί.

Τὸ βιβλ.ον τοῦτο εἶναι ἡ πληρεστέρα διὰ τὸ κοινὸν
περιγραφή τοῦ Κρητικοῦ πολιτισμοῦ. Μετεφράσθη εἰς
τὴν Ἀγγλικὴν καὶ ἐντὸς διετίας ἐξαντηθὲν ἐξεδόθη
ἐκ νέου.

2) Αἱ ἀρχαὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐν Μεσογείῳ.

3) Τὰ ἀρχαιότατα ὅπλα ἐκ χαλκοῦ καὶ ὀρειχάλκου.

4) Χρῆσις τῶν σπονδυλικῶν ὀστέων τῶν ἰχθύων ὡς
κοσμημάτων ἢ περιάπτων.

5) Κεφάλαι τοῦ ἀνθρωπίνου μερικοῦ ὀστέου ὡς πε-
ριδέραια ἢ περιάπτια.

6) Προϊστορικοὶ συνοικισμοὶ ἐν Coppa Nevigata.

7) Αἱ νεολιθικαὶ νεκροπόλεις τῆς Molfetta.

8) Προϊστορικαὶ ἀνακαλύψεις εἰς Terlizzi.

9) Αἱ ἀρχαὶ τοῦ σιδήρου.

*

*Εν Βοστώνῃ ἀπέθανεν ἡ ἰδρύτρια τῆς Χριστιανικῆς
Ἐπιστήμης Μαίρη Ἐδδν.

*Ἦτο ἡλικίας 89 ἐτῶν, καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν
τῆς ἀσθενείας τῆς, πιστὴ εἰς τὰ δόγματα τῆς, δὲν ἐπέ-
τρεψε γὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ἰατρός.

Γεννηθεῖσα κατὰ τὸ 1821 ἐκ γονέων Ἀγγλῶν ἀπό-
ρων καὶ ὑστερικῇ ἐκ κληρονομικότητος, ἔπασεν ὀρα-
ματισμοὺς κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν. Ἡ ὑστερία
τῆς, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς γνωριμίας Ἀγγλῶν καὶ Ἀμε-
ρικανῶν θεολόγων παραδοξολόγων, διεμορφώθη πρὸ
τεσσαρακονταετίας καὶ πλέον εἰς τὴν λεγομένην Χρι-
στιανικὴν Ἐπιστήμην, καθ' ἣν οἱ αἱ νόσοι προέρ-

χονται ἐξ ἡθικῆς ἐξασθενήσεως καὶ θεραπεύονται διὰ τῆς σιωπηρᾶς ἐπικλήσεως τῆς Θείας Ἀντιλήψεως, ἀνευ τῆς ἀναμίξεως τῶν λατρῶν.

✱

Ὁ κορυφαῖος καὶ δημοφιλέστερος τῶν Ἑλλήνων κομμικῶν, ὁ Κωνσταντῖνος Σαγιώρ, πρὸ πολλοῦ κατὰ δικὸν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις. Ἡ ἐξέλιξις τοῦ Σαγιώρ ὡς ἡθοιοποιὸς ὑπῆρξε γοργή. Ἐκ Πατρῶν, ἐνθα ἐγεννήθη, μετέβη εἰς Σμύρνην. Ἐκεῖ τὸν ἐνθυμοῦνται οἱ συνάδελφοί του ὡς τοιχοκολλητὴν προγραμμάτων. Ἐπειτα ἔποιεζεν ἐπενεργημένους εἰς τὸ ἐκεῖ θέατρον, ὅτε ἔρχεται εἰς Ἀθήνας καὶ ἐμφανίζεται δειλὰ εἰς τὸ θέατρον τῆς Νεαπόλεως. Ὁ Σαγιώρ, ὁ μικροσκοπικὸς, ὁ ἀγνωστος ἐπεβλήθη ταχύτατα, καὶ κατόπιν εἰς τὴν «Νέαν Σκηνήν» ἐκυρίαρχησεν ὁλοκλήρῳ θεατρικῶν περιόδῳ. Κατέστη δημοφιλὴς, εἰς ὅλους δὲ τοὺς ρόλους ἐγένετο ἀφορμὴ γελώτων, μ' ὅλην τὴν μονοτονίαν τῆς ἐκφράσεως. Ὡς Πετεινάρης εἰς τὰ «Παναθήναια» ἐδημιούργησεν ἕνα τύπον πολὺ χαρακτηριστικόν, ὅστις ἐστῆριξεν ὅλον τὸ ἔργον. Ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἐπιτυχία του, εἰς ἣν ἀπέδειξε καλλιτεχνικὸν τάλαντον, ἦτο ὁ «Μαρισαίτῳ» Ἐθανιάσθη ἡ λεπτότης τῆς ἡθοιοποιίας. Ἐπαῖξε μὲ φυσικότητα ὥσάν νὰ προηρθάνετο διὰ θὰ ἦτο ἥρως πραγματικὸς τῆς δραματικῆς ἐκείνης περιπετείας, ἣν ἐξωστάνευσεν ὡς πρωταγωνιστῆς ὑποδυόμενος κομμικὸν ἡθοιοποιόν. Ἰδίως ἐπέτυχεν ὅταν ὑπεκρίθη ἐκείνον τὸν ὠραῖον καὶ καλλιτεχνικὸν θάνατον.

Ὁ Σαγιώρ δὲν ἔταμε νέας ὁδοὺς εἰς τὸ θέατρον ὑπῆρξεν ὁμοῦ εἰσυνείδητος ἐργάτης, κόσμος καὶ φιλόκαλος. Πολλάκις διὰ τῶν πορφυροβαλλομένων κατὰ τὴν παράστασιν ἰδικῶν του ἐπικαίρου ἐνφυλολογιῶν ἐνίσχυε τὰ ἔργα, προεξοφλῶν τὴν εὐθυμίαν τοῦ ἀκροατηρίου. Ὑπερέβαλε τὸν Παντόπουλον, ὅστις ἦτο ἀρκετὰ χονδροειδὴς εἰς τὰς κινήσεις του, ὑπῆρξε δὲ ὁ διάδοχός του, ὅταν ἐκείνου ἡ φήμη ἐξέλιπε πλέον.

Ἀσθένεια ἀπαισία, ἡ φυματίωσις, ὑπενόμενος τὸν ἀκαίρῳ ὄργανισμὸν του. Κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ «Μαροθωνίου δρόμου» εἰς τὸ διάλειμμα τῆς β' πράξεως ἔκαμιν ὡμολογίαν. Ἐκτοτε εἶχε καταδικασθῇ εἰς θάνατον ὁ συμπαθὴς πρωταγωνιστής, ὁ ἀφειδῆς χορηγὸς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ γέλοιος. Ἀπὸ διετίας ἀπέσχε τῶν παραστάσεων, διαμείνας ἐν Αἰγύπτῳ τὸν χειμῶνα πέρσει καὶ ἐν Κηφισοῖς τὸ θέρος. Αἱ τελευταῖαι του ἐμφανίσεις ἐπὶ σκηνῆς ἦσαν μία εἰς τὰ ἐγκαίρια τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου Ἀθηνῶν, ὅτε ἀπήγγειλε ἕνα ἰδικόν του κομμικὸν μονόλογον καὶ ἡ ἄλλη, πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς τὸν «Παρασάδον», ὅτε ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πριγκηπίας τῆς Ἀλίκης ἐδόθη, συμπράξει ἐκλεπτῶν Ἀνθιδῶν, μία προσοπερὶς, καθ' ἣν ἀπήγγειλεν ὁ ἴδιος ἕνα μονόλογον, καὶ ἦς αἱ εἰσπράξεις 1300 δρχ. προωρίζοντο διὰ τὰ ἔξοδα ταξιδίου εἰς Davos τῆς Ἑλβετίας πρὸς νοσηλείαν. Τὰ χρήματα αὐτὰ ἐχρησίμευσαν διὰ τὰς δαπάνας τῆς κηδείας του. Ὁ ζῆτα νεφρῆτις ἐπετάχυνε τὸν ἄλλως ἀγαμνόμενον θάνατόν του. Εἰρωνεῖα τῆς τύχης! Αὐτοῖς ὅστις ἐσκόρπισε τόσους γέλωτας, ἐπέπρωτο νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν σκληροτέραν νόσον, πνιγὴς ἀπὸ κύματα αἵματος.

Ἡ κηδεία του ἐτελέσθη τεμπορεπῆς, ἀκολοθούτων λογίων καὶ καλλιτεχνῶν. Ὁ κ. Ἀννίος καταθέτων στέφανον ἐκ μέρους τῆς «Ἐταιρίας τῶν θεατρικῶν συγγραφέων» προσεφώνησε, εἰπὼν διὰ τὰ δάκρυα ἐπὶ τῷ θανάτῳ του ἦσαν «τὰ μόνα δάκρυα τὰ ὅποια εἰς τὴν ζωὴν του ἔκαμε νὰ ρεῦσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἄλλων». Ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνου ἡ κυρία Εἰρήνη Πολ. Δημητρακοπούλου ἐξεφώνησε σύντομον, ἀλλὰ ποιητικὸν ἐπικήδειον λόγον, ἐν δὲ τῷ νεκροταφείῳ ὠμίλησεν ὁ κ. Ο. Ρουσόπουλος.

✱

Ἡ ἐν Ρώμῃ διαμένουσα καλλιτέχνης δεσποινὶς Μα-

ρία Ἰγγλέση ἀνέλαβεν εὐγενῶς νὰ ἐπιστέλλῃ ἡμῖν περὶ τῆς ἐκεῖ καλλιτεχνικῆς κινήσεως εἰδήσεις. Δημοσιεύομεν τὴν πρώτην ἀνταπόκρισίν της :

«Ἀπέθανεν ἐν Ρώμῃ ὁ ἐπιφανὴς Βοημὸς ζωγράφος Benedetti Knuffer, ὅστις ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς του ἐν Ρώμῃ διαμονῆς ἐθεωρεῖτο Ρωμαῖος. Ἀπὸ πολλῶν εἰδῶν ἐκόμεναι τὰς ἐκθέσεις τῆς Ρώμης διὰ τῶν θανμασίων πινάκων του ἐποίκιλλε τὰς θαλασσογραφίας του μὲ Νύμφας, Σειρήνας καὶ ἐν γένει θαλασσῆς θεότητας. Ἀπὸ τοῦ 1883, ὅτε ἐθριάμβευσεν ἐκδόσας ὅμιλον Νυμφῶν ροδοστεφανωμένων ἐν τῇ παραλλῇ, μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅτε τὸ τελευταῖον του ἔργον «Τὸ κῆμα» εἰλκυσε ὅλους τοὺς ἐπισκέπτας, τῆς ἐκθέσεως, ὁ Knuffer ἐθριάμβευσε, ἐθαυμάσθη καὶ ἀπέκτησε φήμην μεγάλου καλλιτέχοντος ἐν Ρώμῃ. Ὁ καλλιτέχνης οὗτος τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἐν ἄλλῳ θειῶν ἑλκυσθεὶς φαίνεται ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν Σειρῶν, ἡδύτχως νὰ εὖρῃ τὴν αἰώνιαν γαλήνην μεταξὺ αὐτῶν, τῶν ὁποίων τὰς ἐξόχους πλαστικότητας τόσον θαυμαστικῶς ἀπεικόνισε. Ταξιδεύον δι' Ἀγκῶνα, ἐπὶ σκοπῷ ὁμοῦ νὰ μὴ φθάσῃ καθότι εἶχε προαποχαιρετήσῃ τοὺς φίλους του δι' ἐπιστολῶν, διέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ πληρώματος ἐν νυκτὶ τρικυμιώδει, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ὡς δικαιολογίαν τοῦ ἀπογενομένου αὐτοῦ κινήματος φέρεται δι' ἐβαρύνθη τὴν ζωὴν καὶ ἦτο καιρὸς πλέον γ' ἀποθάνῃ. Οἱ ἰδιαιτέροι φλοι τοῦ γνωρίζοντες τὸν ἔρωτα αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀποδίδουν εἰς καλλιτεχνικὴν ὑπερβασισθῆσαν τὴν αὐτοκτονίαν του.

Ὁ Knuffer διαρκῶς ἐργαζόμενος καὶ εὐρισκόμενος ἐν ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τῶν Νυμφῶν καὶ Σειρῶν, ἐδημιούργησε ἐν τῇ φαντασίᾳ κόσμον ἐξ αὐτῶν, ὃν τόσον ἡγάπησε καὶ ἐπόθησε, ὥστε ἔσπευσε πρὸς συνάντησίν του. Ὁ βίος τοῦ Βοημοῦ ζωγράφου εἶναι παράδειγμα ἐργατικότητος καὶ μετριοφροσύνης. Παρ' ὅλους του τοὺς θριάμβους οὐδέποτε ἐκαυχῆθη καὶ ἂν ποτε ἠρωτίτο ἂν ἔχῃ τί νέον ἔργον ἀπῆλτα πάντοτε «Μικρὰ πράγματα.»

Ἐξ ἀντιθέτου δὲ, ὅσον μετριοφρῶν ἦτο δι' ἑαυτὸν τόσον ἐχάλετο διὰ τοὺς θριάμβους τῶν φίλων του, ἀναγνωρίζων καὶ ἀποδίδων ἐκάστῳ καλλιτέχνῃ τὴν ἀξίαν του. Πρὸ τριακονταπενταετίας ἐπισκέφθη τὴν Ἰταλίαν, ἣν ἐκ ψυχῆς ἠγάπησε καὶ οὐδέποτε ἐγκατέλειπεν, ἣ κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, ὅποτε χάριν τῶν ἑορτῶν τοῦ 1911, τὸ atelier του κατεδαφίσθη διὰ νὰ δόσῃ θέαν εἰς ἄλλο κτίριον ἀνεγερθὲν χάριν τῶν ἑορτῶν. Ὁ Knuffer τόσον εἶχεν ἀγαπήσῃ τὴν μικρὰν ἐκείνην γωνίαν, ὥστε δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ρώμην, συγγράματα δὲ γράφων εἰς τοὺς φίλους του, ἔκαμνε μνῆσαν τοῦ atelier του.

Ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικόν τοῦ καλλιτέχοντος εἶναι ὅτι οὐδέποτε ἐργάσθη ἐκ τοῦ φυσικοῦ ὅλους του τοὺς πίνακας ἐξεῖλε ἐκ μνήμης, μετὰ διαμονὴν ἐν παραλλῇ πόλει καὶ ἰδίως εἰς τὸ Anzio... Εἰς τὸ θαυμάσιον Caffé Greco διήρχετο τὰς ἑσπέρas του λογομονῶν εἰς μίαν partita reacehi καὶ φίλους καὶ οἰκογένειαν καὶ ἀνάπανσιν. Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ ἰδιαιτέρα του πατρίς θρηνοῦν τὴν ἀπώλειαν τοῦ καλλιτέχοντος καὶ βαθέως φέρουσι τὸ πένθος του.

— Ἀπεφασίσθη ὅπως παραμείνῃ ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τρία εἰσέτι ἔτη.

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Γαλλίας ἐπεθύμει νὰ μεταφέρῃ τὴν σχολὴν αὐτὴν παρὰ τὴν Μεσημβρινὴν Γαλλίαν, ἀλλ' οἱ καλλιτέχται κοὶ ὁ Κάρολος Duran ἐργασμέως ἀντέστησαν ὥς ἐκ τούτου ἐψηφίσθη καὶ πάλιν ἡ ἐπὶ τριετίαν διατήρησις αὐτῆς, διευθύνοντος τοῦ εἰρημένου καλλιτέχοντος Duran.

✱

Ἐπίσημοι πληροφορίες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀγγέλλουν διὰ τὴν Ἱερὰ Σύνοδον ἐνέκρινε τὴν γνώμην τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὅπως μελετηθῇ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ἐν τῇ Ἐκπαιδευτικῇ Πατριαρχικῇ Ἐπιτροπῇ καὶ ληφθῶσι μέτρα κατὰ τῶν μαλλιαρῶν καὶ χυδαῖστων.

Συνεπεία της τοιαύτης αποφάσεως συνελθόντα εις πρώτην συνεδρίασιν ή *Επιτροπή των Πατριαρχείων* επελήφθη του ζητήματος, του προσδεδεμένου Μητροπολίτου Προκοπίου αναγγώσαντος σχετικήν έκθεσιν του *Επόπτον των Σχολών κ.* Σωφρονίου και άπαγγείλαντος δομύον φιλιππικόν κατά των μαλλιαρών, αϊ ένεργεαι και αϊ γλωσσικαί δοασαί των όποίων τείνουν εις διάσπασιν της ενότητος των *Ελλήνων*.

Η *Επιτροπή* θά εξακολουθήση τās συνεδριάσεις της καταλήγουσα δ' εις όριστικās αποφάσεις θά αναγγείλη ταύτας τῷ *Οίκουμεν*. Πατριάρχῃ *Ιωακείμ*.

Τὸ Πατριαρχεῖον ἀπ' ἑτέρου δι' ἐγγράφου του διυβισαθησομένου εις τήν *Ιεράν Σύνοδον* τῆς *Ελλάδος* θά αναγγείλῃ τās κατά των μαλλιαρῶν αποφάσεις και τή ληφθησόμενα μέτρα.

*

Εἰς τὸ *Μιλάνον* ἐδελχθῇ ἐσχάτως κάποια τάσις πρὸς ἀνέγερσιν «οὐρανοξυστῶν» και εἰς μίαν πλατείαν τῆς ὁραίας πρωτευούσης τῆν *Λομβαρδίαν* ὑψώσε θρασυτάτα τοὺς δεκαπεντε ὁρόφους του ἑνα κτίριον *Ἀμερικανίζον*.

Ἀλλ' ἂν αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ προϋόντα τοῦ σημερινοῦ βιομηχανικοῦ πολιτισμοῦ θεωροῦνται θαυμάσια εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ *Ἀτλαντικοῦ*, αἱ πόλεις τῆς *Εὐρώπης* ἔχουν παραδόσεις καλλιτεχνικάς, ἐναντίον των ὁποίων κάθε οὐρανοξυστῆς θεωρεῖται ὕβρις.

Δι' αὐτὸ και εἰς τὸ *Μιλάνον*, ὅπου τόσα ἐγείρονται μνημεῖα τῆς τέχνης τῆς *Ιταλικῆς Ἀναγεννήσεως* ἐξηγέρθησαν οἱ ἀρχιτέκτονες και πολλοὶ ἄλλοι καλλιτέχνη και ἀπαίτουσιν ἀπὸ τῆν δημοτικὴν ἀρχὴν ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν ἀνέγερσιν κτιρίων, των ὁποίων τὸ ὕψος εὐρύσκεται εἰς δυσανάλογον δυσαρμονίαν πρὸς τὸ μήκος τῆς προσόψεώς των.

*

Ἐλήφθη ὁριστικῶς ἡ ἀπόφασις, ὅπως κατὰ τās ἐθνικὰς ἐορτὰς ἐν *Ρώμῃ* κατὰ τὸ 1911 παρασταθῶσι και τινες ἐκ των κλασικωτέρων ἀρχαίων κομωιδίων και τραγωδιῶν.

Οἱ κυριώτεροι των ὀργανωτῶν των ἀρχαίων τούτων παραστάσεων εἶνε ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς *Ἰάκωβος Μπόνι* και ὁ καθηγητὴς *Ἐκτωρ Ρωμανιόλι*. Κατ' ἀρχὰς εἶχε γείνῃ σκέψις νὰ δοθῶν παραστάσεις εἰς τὴν ἀρχαίαν *Ρωμαϊκὴν ἀγορὰν*, ἀλλ' ἔνεκα διαφορῶν δυσκολιών ἐπυροτιμήθη τὸ *Στάδιον*.

*

Καὶ ἡ *Ρωσσία* εἰσῆλθεν εἰς τὴν χορείαν των πολιτειῶν, αἱ ὅποιαι ἀναγνωρίζουν, ὅτι ἡ πνευματικὴ ἐργασία ἔχει κάποιαν ἀξίαν.

Τὸ Συμβούλιον τῆς *Ἐπικρατείας* ἐπεκύρωσε τὸ ἀρθρον 35 τοῦ ψηφισθέντος νόμου περὶ πνευματικῆς ιδιοκτησίας, καθ' ὃ οὐδὲν ἔξενον ἔργον δύναται νὰ μεταφρασθῇ ἐν *Ρωσσίᾳ* ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγραφέως.

*

Ὁ *Θάσος* τῆς *Κυβέλης* εξακολουθεῖ τās παραττάσεις του εἰς τὸ *Κάϊρον*, ὑποστηριζόμενος ἀπὸ τὴν ἐκκλησιολόγον μερίδα τῆς ἐκεῖ παροικίας. Εἰς τὰ μέσα *Δεκεμβρίου* ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν *Αἴγυπτον*, θά μεταβῇ εἰς *Πάτρας* διὰ 15 παραστάσεις. Κατὰ τὴν διέλευσιν ἐξ *Ἀθηνῶν* θά ὁώσῃ εἰς τὸ *Βασ* *Θιάτρον* τρεῖς παραστάσεις. Πρώτῃ θά εἶνε τὸ «*Σκάνδαλον*» τοῦ *Bataille*.

*

Ἐν *Νεαπόλει* ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια ὑπερμεγέθους μνημείου τοῦ *Βασιλέως Οὐμβέρτου* ἐπὶ παρουσίᾳ των *Βασιλέων* και των ὑπουργῶν.

*

Ὁ *Γεράρδος Χάουπμαν*, οὗ τὸν θάνατον ἀγγηγάμεν, ἀναγνωρίζεται ὡς εἷς ἐκ των μεγαλειτέρων δραματικῶν συγγραφέων τῆς *Γερμανίας*. Ἐγεννήθη τῷ 1862. Ἐζῆσε ἀγροτικὴν ζωὴν ὡς νέος. Ἐφοίτησεν εἰς τὰ *Πανεπιστήμια* τῆς *Ἰένης* και τοῦ *Βερολίνου*. Τὰ κυριώτερα ἔργα του εἶνε: *Πρὸ* τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου—

Ὑφάνται—Μονήρεις ἄνθρωποι—Χάμελα—ἡ Βουλιαγμένη Καυπάνα—ὁ Ἀμαζῆς Ἐνσελ—Ὁ πτωχὸς Ἐρετκος—Ἐλγκα—ἡ Πίπινα χορεύει.

Ἐκτὸς των ἀνωτέρω δραμάτων, εἰς ἃ ὁ σοσιαλισμὸς καίλει ἐνεργῶν μέρος, ἔγραψε διηγήματα και ταξειδιωτικὰς ἐντυπώσεις, ἐν αἷς και αἱ «*Ἐαριναί ἡμέραι ἐν Ἑλλάδι*».

*

Ἡ τοκτόνησε, συνεπεία ἀνακαλύψεως λογιστικῶν ἀταξιῶν ἐν τῇ διαχειρίσει του, ὁ γραμματεὺς τοῦ *Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν* *Ἀριστοτέλης Μαυρίδης*. Ὁ *Μαυρίδης* διετέλει εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ 34 συνεχῇ ἔτη, πάντες δὲ οἱ καλλιτέχνη και μηχανικοὶ ἔτυχον τῆς προστατευτικῆς εὐνοίας του.

*

Ἐνεκα καταγγελίας ἐπὶ παροχῇ ψευδοῦς ἀπολυτηρίου, ἠτοκτόνησεν ἐν αὐτῷ τῷ ἀνακριτικῷ γραφείῳ ὁ ἑφορος τῶν ἀρχαιοτήτων και τμηματάρχης τοῦ ἀρχαιολογικοῦ τμήματος τοῦ ὑπουργείου τῆς *Παιδείας* *Γαβριήλ Βυζαντινός*.

Ὁ *Βυζαντινός* ἐκ *Τενέδου* ἐλθὼν, ἀπροσάειτος, υἱοθετήθη παρὰ τινα κυρία, ἐν ἣ ὑπηρετεῖ.

Ἀλματικῶς ἀνεδέχθη, καταλαβὼν διαφορῶς καθηγητικὰς και ὑπηρεσιακάς θέσεις. Ἀν ἦτο δημιουργικὸς νοῦς, ἀλλὰ τὸν ἐβοήθει πολὺ ἡ εὐρυτάτη μνήμη του.

Ὁ *Βυζαντινός* ἦτο και καθηγητὴς τῆς *Ἱστορίας* τῆς *Τέχνης* ἐν τῇ *Καλλιτεχνικῇ σχολῇ*. Ἦγεν ἡλικίαν 38 ἐτῶν.

*

Ἐν *Κων*) πόλει ἐγένετο ἐκθεσις των ἔργων τοῦ ζωγράφου κ. *Κ. Μαλέα*. Ἐξετεθησαν 250 περίπου ἔργα. Ἐκρίθησαν εὐμενῶς οἱ πίνακες του «*Τὸ ἔμμα τοῦ Ὀμήρου*», ἡ «*Μελέτη*», «*ὁ Τυφλὸς ἐπαίτη*», «*Μετὰ τὴν χαρὰν*», τὰ «*Παλαιὰ πρόγματα*», τὸ «*Λυκόφως τῆς ζωῆς*», τὴν ποίον τινες *Βεδουίνων* και *Σουδανέζων* και ἄλλαι σπονδαί του.

*

Ὁ κ. *Ν. Γεωργαντῆς* ἐφιλοτέχνησε τρία νέα ἔργα, ἐν πρὸπλάσμασιν. Τὸ ἐν, ἡ «*Βιοπάλη*», εἶνε δυνατόν σκαρφημα πολυσύνθετον. Εἰς μεγάλα κύματα τοῦ ὤκεανου, συμβολίζοντος τὴν ζωὴν, παλαίουν ἄνθρωποι ἀγωνιζόμενοι τὸν ἀγῶνα τῆς αὐτοσυντηρήσεως και τῆς ἐπικρατήσεως, ἄλλοι ἀπνυδρημένοι και ἄλλοι παλαίοντες ἐνῷ εἰς τὴν ὀπισθεν πλευρὰν συμφοροῦνται τὰ πτώματα των ἠτιηθέντων εἰς τὴν βιοπάλην.

Τὸ ἄλλο ἔργον, εἶνε «*Μόχθος*». Δύο ἄνδρες προσπαθοῦν νὰ μετακινήσῃν ἑνα βράχον, χωρὶς νὰ τὸ κατωρθώσῃν. Ὅλη ἡ ἐντασις πρὸς ἐπιτυχίαν φανεροῦται εἰς τοὺς προτεταμένους μύκνας τοῦ γυνου σώματος των.

Τὸ τρίτον εἶνε δισκοσμητικὸν ἀνάγλυφον, ἡ «*Ἀρμονία*». Ἐντὸς μιᾶς λύρας, ὡς ἐν παιδίῳ, διαφαίνεται ἡ μορφὴ μιᾶς *Μούσης*, ἥτις ἔχει ἀνοικτὰ τὰ χεῖλη, ὡς νὰ ἐπιτεργίῃς μόλις ἐξ αὐτῶν τὸ μέλος. Τὸ τελευταῖον θά ἐωρήσῃ ὁ κ. *Γεωργαντῆς* εἰς τὸν «*Σύνδεσμον των καλλιτεχνῶν*».

*

Ὁ *Μαυρίκιος Μαίστερλικ*, ὁ γνωστὸς ποιητὴς και μυστικοπαθὴς συγγραφεὺς τοῦ *Βελγίου* ἔγραψε τὰ ἐξῆς περὶ *Τολστόη*:

«Ὁ *Λέων Τολστόη* ὑπῆρξεν ὁ μεγαλειέρος καλλιτέχνης τοῦ σημερινοῦ μας πολιτισμοῦ.

«Κανεῖς ἄλλος δὲν ἐξήσκησε πραγματικωτέραν και βαθύτεραν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κόσμου. Ἡ ἐπίδρασις του ἦτο κατὰ βαθύτερον τῆς ἀπλῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ των ἐθίμων, των εἰσθημάτων και των σκέψεων των ἀνθρώπων. Ἐφθανε μέχρι τοῦ κεντρικοῦ και μυστηριώδους ἐκείνου σημείου τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον ἐκφεύγει πάσης ἀναλύσεως και μεταμορφώνει βαθμηδὸν τὴν πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν, τὴν ὁποίαν ἡ σκέψις θ' ἀναπνεύσῃ αὐρίον.

«Ὅλοι καλλιτέχνη κατεῖχον τὸ χάρισμα τοῦτο. Ἡ

ἐπιδρασίς τοῦ Τολστόη, ἀρκετὰ ἀμφισβητήσιμος κατ' ἀρχάς, κατέστη γενναϊσθρῶν καὶ φιλανθρωπικῇ, μεταβληθεῖσα εἰς εἶδος ἀσθενικοῦ καὶ ἀλλοκότου Χριστιανισμοῦ, διὰ τὰ καταλήξῃ τέλος κατὰ τὰς τελευταίας ἐκφάνσεις τῆς εἰς τὸ ὑψηλότερον ἰδεῶδες, τὸ ὅποτον τὰ σύγχρονα ἀνθρώπινα πνεύματα θὰ ἠδύναντο νὰ συλλάβουν.»

*

Ὁμᾶς εὐγενῶν Ἀγγλων, ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν τύχην τῶν Χριστιανικῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἔβρυσε κομιτᾶτον διὰ τὴν ἀνέγερσιν μνημεῖου εἰς τιμὴν τοῦ πρὸ καιροῦ ἀποθανόντος αἰδευομένου Μάκκοι Μάκκολ, ἐπὶ 23 ἔτη διατελέσαντος ἐφημερίου τοῦ καθηδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ράιπον.

Τὸ μνημεῖον θ' ἀνεγερθῇ ἐντὸς τοῦ ναοῦ, τὸ δὲ συσταθὲν κομιτᾶτον, ἀπευθύνει ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλάδι τιμῶντας τὴν μνήμην ἀνδρὸς, ἐπὶ 50 ἔτη ἀγωνισθέντος ὑπὲρ τῶν καταπιεζομένων καὶ ἀδικουμένων χριστιανικῶν πληθυσμῶν καὶ οἱ ὅποιοι θὰ ἦσαν διαθεμινοὶ νὰ συνεισφέρουν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μνημεῖου. Ὁ αἰδευμώτατος Μάκκολ εἶνε συγγραφεὺς διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν συγγραμμάτων.

ΠΡΟΕΣΠΕΡΙΔΕΣ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ»

Πόθος πνευματικῆς ζωῆς παρώτρυνε τὴν διεύθυνσιν τῆς «Πινακοθήκης» ὅπως, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς προσεχῶς συμπληρουμένης δεκαετοῦς σταδιοδρομίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως, διοργανώσῃ φιλολογικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς προεσπερίδας κατ' ἐκάστην Πέμπτην εἰς τὰς αἰθούσας αὐτῆς. Ἡ ἀνάγκη στενωτέρου δεσμοῦ, διὰ τῆς ἐπικοινωνίας, τὼν εἰς τὸ γράμματα καὶ τὰς τέχνας ἀσχολουμένων, τῶν ἀτυχῶς ἐν ἀποστάσει βιούτων σήμερον, ὑπῆρξεν ἡ κυριώτερα ἀφορμὴ τῶν συγκεντρώσεων αὐτῶν, αἵτινες, ἐπὶ τοῦ παρόντος, θὰ περιορισθῶν εἰς τὸν κύκλον τῶν συνεργατῶν, ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς αὐτὰς τὰ ἀνέκδοτα πνευματικὰ ἔργα θὰ λαμβάνουν τὸ βάπτισμα τῆς δημοσιότητος, τὰ συμπεράσματα μιᾶς κριτικῆς μελέτης θὰ συζητοῦνται, οἱ δὲ ἐπιδιδόμενοι εἰς τὴν μουσικὴν, φωνητικὴν ἢ ἐνόργανον, θὰ δεῖξουν τὰς προόδους τῶν.

Ὁτῶ συνδυάζεται πρὸς τὸ ἐντυπον φύλλον τῆς «Πινακοθήκης» ὁ προφορικὸς λόγος καὶ τὸ ἀρμονικὸν ἀκρόαμα, ἐλπίζει δὲ ἡ «Πινακοθήκη» ὅτι καθιερούσα τὰς φιλολογικὰς αὐτὰς καὶ καλλιτεχνικὰς συγκεντρώσεις, παρέξει ἄξιον μνημῆσος ὑπόδειγμα πρὸς ὑπαρξιν μιᾶς ἀνωτέρας ζωῆς καὶ ἐν τῇ παρ' ἡμῖν κοσμικῇ κινήσει.

*

Αἱ προεσπερίδες ἤρχισαν τὴν 11 Νοεμβρίου, παρισταμένων ἐκλεκτῶν ἀντιπροσώπων τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν.

Πρῶτος, εἰσφέρει πρὸς σκοπὸς τῶν μελλόντων νὰ παρελάσωσιν, ὁ διεθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης» κ. Δ. Καλογερόπουλος ὁμίλησε περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς σημασίας τῶν προεσπερίδων, ἃς καθιεροί, καὶ συγχρόνως ἔδωσε χαρακτηριστικὴν τὴν φυσιογνωμίαν τῶν ἀριστοκρατικῶν παρ' ἡμῖν αἰθουσῶν, αἵτινες διακρίνονται διὰ τὸν πλοῦτον, ὅχι ὅμως καὶ διὰ τὸ πνεῦμα.

Εἰς τὴν εἰκόνα, ἣν ἔδωσε, ἐσφιγμομέτρῃσε τὴν πρόδον τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, ἣν ἐν τούτοις καθιστᾷ προβληματικὴν ἢ τάσις ἀφ' ἐνὸς πρὸς ψευδελπίδειξιν καὶ ἡ ἀπουσία ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῶν αἰθουσῶν αὐτῆς, τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀφιερωθέντων εἰς τὴν ἐξυπέρτασιν τοῦ Καλοῦ, ἐν ταῖς τοικίαις αὐτοῦ ἐκδηλώσειν. Ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην ὅπως δημιουργη-

θῶν καὶ παρ' ἡμῖν κοινωνικὰ ἔθιμα, ἔχοντα κέντρον τὸ Πνεῦμα, περατῶν δὲ τὴν ὁμιλίαν ἀνέφερε τοὺς μέλλοντας νὰ λάβωσι μέρος ὁμιλητὰς καὶ καλλιτέχνας.

Κατόπιν ὁ κ. Νικ. Σπανδωνῆς, ὁ πολυῖδμων καὶ δεξιότατος conferencier, ὁμίλησεν ἐπ' ἀρχεῖον διὰ τὰς σιλόνας ἐν γένει ἱστορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους μέχρι τοῦ Ἰ.Η'. εἰς ἡ πλειότερον ἐνδιέτριψε. Ἡ διάλεξις του, πλήρης εὐφρεστικῶν ψυχολογικῶν παρατηρήσεων, ἔθελε. Ἐν ἐπιλόγῳ μετὰ δεκτικῆς εἰρωνείας ἐσατύρισε καὶ οὗτος τὰς συνήθειας παρὰ τῇ ἀριστοκρατικῶσιν παρ' ἡμῖν κοινωνικῇ τάξει συναυροίσεις.

Ἡ κ. Ἑλένη Γεωργαντῆ, ἡ διακεκριμένη γλύπτρια, ἔψαλλε μετὰ πολλοῦ αἰσθήματος τὴν Προσευχὴν ἐκ τῆς «Λακμῆς» καὶ τὸν «Γέρω Δῆμον», τὸ γνωστὸν κλέφτικον τραγούδι. Ἡ δεσποινὶς Ἰωάννα Κατσαρά, μαθήτρια τοῦ κ. Σούλιση, ἐξετέλεσε μετὰ τέχνης ἐπὶ τοῦ τετραχόρδου τὸ «Concert No 22» τοῦ Viotti καὶ τὴν «Berceuse Slave» τοῦ Franz Neruda. Ἡ δεσποινὶς Εὐθαλία Λέκα ἔπαιξεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὴν «Γονδολιέραν» τοῦ Μένδελσον καὶ ὁ κ. Γ. Ἀναστασιάδης ἀπήγγειλε τὴν «Βγενοῦλαν», ἐκ τῶν ὠραιότερων δημοτικῶν ποιημάτων, καὶ τὴν «Ἀπιστον» τοῦ κ. Πολέμη.

*

Κατὰ τὴν δευτέραν ἀπογευματινὴν, ἐνδιαφέρουσαν ἐποίησατο διάλεξιν ἡ κυρία Πετροῦλα Ψηλορείτου, ἡ παλαιὰ τῆς «Πινακοθήκης» συνεργάτις Lalo de Castro. ἥτις ἐγκατασταθεῖσα ἤδη ἐν Ἀθήναις, ἐπαναλαμβάνει τακτικὴν συνεργασίαν ἀρχίζουσα ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους διὰ τοῦ περὶ Τολστόη χρονογραφημάτων της. Ἡ κ. Ψηλορείτου ὁμίλησε περὶ τοῦ γυναικεῖου ζητήματος, ἀσκληθήσεια εἰδικώτερον εἰς τὸ θέμα ἂν ἡ γυνὴ πρέπη νὰ φροντίξῃ μᾶλλον πῶς νὰ φαίνεται ὡραία καὶ ν' ἀρέσῃ ἢ ἂν πρέπη νὰ εἶνε ἀπλῶς νοικοκυρά. Μετὰ χάριτος καὶ ἀπλότητος ἐχειρίσθη τὸ ζήτημα κρηνηθεῖσα ὑπὲρ τῆς πρώτης γνώμης, θίξασα ταυτοχρόνως καὶ τὸ ζήτημα τῆς πνευματικῆς χειραφεσίας τῆς Ἑλληνίδος.

Ὁ ζωγράφος κ. Βανδῶρος διημιήνευσεν ἐπὶ τοῦ τετραχόρδου τρεῖς ὠραιότητας συνθέσεις, τὴν «Romance» τοῦ Svendsen, τὴν «Reverie» τοῦ Schumann, καὶ τὸ «Mort d'Asse» τοῦ Grieg. Ὁ κ. Μαρίνος Σιγούρος ἀνέγνωσεν ἀνέκδοτον ἐκτενὲς ποίημα τοῦ «Τὰ δύο ἀδέλφια», τὸ ὅποιον ἤρεσε πολὺ Ὁ κ. Ναπολέων Λαπαθιώτης ἔπαιξεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὸ «Oisillon» καὶ τὴν «Berceuse» τοῦ Grieg. Ὁ κ. Γ. Ἀναστασιάδης ἀπήγγειλε τρία σατυρικά ποιήματα τοῦ κ. Σουρή, τὸν «Ἀνθρωπον», τὴν «Γεροντοκόρην» καὶ τὴν «Παπαδιά».

*

Κατὰ τὴν τρίτην προεσπερίδα, ὁ κ. Δ. Καλογερόπουλος ἀνέγνωσε σατυρικὸν σκελᾶθυμα ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἀνεκδότων «Διλόγων» του, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ φίλημα», ὅπου ἡρῆσεν ὑπὸ ἔποιν ὑγιεινῆς. Ὁ γλύπτης κ. Ν. Γεωργαντῆς ἔψαλλε τὴν aria τοῦ ὑψηφώνου ἐκ τῆς «Δημιουργίας» τοῦ Χάϋδν, συνοδουμένη ἐπὶ κλειδοκυμβάλου τῆς κ. Αἰφρας Θεοδωροπούλου. Ἡ δεσποινὶς Μαρία Μαλανδρίνου ἔπαιξεν ἐπὶ κλειδοκυμβάλου δύο σονάτες τοῦ Μότσαρτ, ἡ δὲ δεσποινὶς Εὐαφρία Κανελλοπούλου ἀπήγγειλε λίαν ἐπιτυχῶς τὸν «Ἐσταυρωμένον» ποίημα καλλιτεχνικῆς ὑποθέσεως τῆς δεσποινίδος Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη καὶ τὸ «Λάφυρον» τοῦ κ. Πολέμη.

Κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ταύτας πάντες οἱ λαβόντες μέρος, κυρίαι καὶ κύριοι, ζωηρῶς ἐχειροκροτήθησαν, ὀφείλονται δ' αὐτοῖς χάριτες διότι διὰ τῆς ἐπιτυχοῦς συμμετοχῆς τῶν συνετέλεσαν ὅπως ἐνίσχυθῃ ἡ ἰδέα τῆς «Πινακοθήκης».

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

‘Ο ἐν Μυτιλήνῃ τέως γυμνασιάρχης κ. Ἰω. Ὀλύμπιος ἐξέδωκεν ὀγκωδέστατον ἐξ 628 σελίδων σύγγραμμα, τὸν α’. τόμον περὶ τῆς **Φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος**, εἰς σύστημα ἐμνηνευμένων. ‘Ο α’ τόμος, ὅστις ἀποτελεῖ τὸ ἐν πέμπτῳ τῆς ὅλης συγγραφῆς, περιλαμβάνει τὴν διαλεκτικὴν τῶν Ἰδεῶν, ἥτοι τὴν καθαρὰν ἰδεολογίαν. ‘Η ἐργασία τοῦ κ. Ὀλυμπίου, ἐμβριθὴς καὶ εὐσυνειδήτως, εἶνε καρπὸς πολυχρόνιων μελετῶν. ‘Ο β’. τόμος περιέχων τὴν Διαλεκτικὴν ὀντολογίαν εἶνε τελειῶς ἑτοιμὸς πρὸς ἔκδοσιν. Διὰ τῆς ἐπιμόχθου ταύτης συγγραφῆς ὁ διακεκριμένος φιλόλογος ἐμφανίζει εἰς κάλλος γνωστῶς ἑλληνικὸν τὴν ὑπάτην μορφήν τοῦ μεγίστου τῶν Ἰδεολόγων, ὅστις ἔδωκε τὴν λαμπροτέραν μορφήν τῆς φιλοσοφίας, ἐξ ἧς κατεσκευάσθησαν ἔκτοτε ἅπαιρα ἐκμαγεῖα κατ’ ἀπομίμησιν. Ἐννοεῖ τις πόσον δύσκολον ἦτο νὰ συστηματοποιήσῃ τις καὶ νὰ ἀποδώσῃ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος ἀρτίαν, εὐτυχῶς ὅμως τὸ δεινὸν ἐπιχείρημα ὅπερ ἀνέλαβεν ὁ κ. Ὀλύμπιος δεξιῶς ἐχειρίσθη. ‘Η τεχνικὴ σύνθεσις τοῦ συγγράμματος καὶ ἡ οἰκονομία εἶνε ἀξιοθαύμαστος. Ἐρμηνεύει ὁ συγγραφεὺς κατὰ τρόπον ἄριστον τὸ Πλατωνικὸν σύστημα. Μετὰ τὴν Γενικὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὰ δόγματα τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας ἐρευνᾷ ὁ συγγραφεὺς τὴν ιδεάν ἐν τοῖς διαλόγοις, τὴν διαλεκτικὴν τοῦ Ἀληθοῦς καὶ τοῦ Καλοῦ (περὶ Ἐρωτος, Τέχνης, Θεοῦ), τὴν διαλεκτικὴν ἰδεολογίαν, τὴν διαλεκτικὴν γνωσιολογίαν (Αἴσθησις, Δεξιά, Διάνοια, Νόησις). Τὸ ἔργον τοῦ κ. Ὀλυμπίου σημειοῖ περιφανῆ πρόσοδον εἰς τὰς τόσον σπανίας παρ’ ἡμῖν φιλοσοφικὰς μελέτας.

★

Πρῶτον ἐφέτος ἡμερολόγιον ἐκυκλοφόρησε τὸ «**Μικρασιατικόν**» τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Σβορώνου, κατόμαστον ἐξ ὕλης ἀξία αγνώστου καὶ μετ’ ἐπιμελείας συνημολογημένης. Μεταξὺ ἄλλων δημοσιεύονται ἐν αὐτῷ, μελέτη τοῦ ἀρχαιολόγου κ. Ἰω. Σβορώνου περὶ Ἰατρικοῦ Θάψματος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ἀρχαίῳ διήγημα τοῦ κ. Μπροῦβερ, μελέτη περὶ τῆς Καστηρίου ὑπὸ τῆς κ. Ἀλιμπέρτη, περὶ Κελοσσαίου ὑπὸ Κ. Καιοφύλα, περὶ τῆς ἡρώδους Ἑλένης τοῦ Σαῖζεπρ ὑπὸ Α. Κουρτίδου, περὶ Λασκαράτου ὑπὸ Δε Βιάζη, (ὅστις προτείνει τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ ποιητοῦ ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἥτις συμπληροῦται τῇ 1 Μαΐου 1914) μελέται τῶν κ.κ. Φραγκῆ, Ἀννίνου, ἡ ἀνδιαφέρουσα μετάφρασις περὶ ἥθικου ἐκφυλισμοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀξιώτου, οἱ «Πιερρότοι» μετάφρασις μελῶδραματιοῦ ὑπὸ τῆς Ρεβέκκας, Στὸ Χωριὸν, σατυρικὸν διήγημα τοῦ κ. Σταματίου, ἡ ἐγγονὴ τοῦ Διονύσου διήγημα τῆς κ. Ἀλεξανδρίδου καὶ ἔτερον ἡ Νύφη τοῦ ἐγγέλου ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Χρηστοβασίλη, ἡ «Καλλιτέρα λύσις» δράματιον τοῦ κ. Δελτακατερίν, σκαλὰβυρμα περὶ φιλήματος ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Καλογροπούλου, ἡ Σονάτα «Ὁλεθρος» (φιλοσοφικαὶ σκέψεις) τῆς κ. Παναγιωτάτου, ὁ Παπᾶ—Παθὲνης διήγημα ὑπὸ τῆς Σιβύλλης, ποιήματα τῆς ἐκδότιδος δεσπ. Ἑλένης Σβορώνου κ.λ.π. Εἰς τὸν ἐφετεινὸν τόμον συνεχίζεται τὸ λεύκωμα τῶν Ἑλληνίδων καλλιτεχνίδων, ὅπερ οὕτω συμπληροῦται.

★

Αἱ ἀσθένειαι τῆς Βουλῆσεως. ‘Η Ψυχολογία στήριζομένη ἐπὶ τῆς φυσιολογίας, ἀπὸ ταύτης ἀπορέουσα καὶ εἰς αὐτὴν καταλήγουσα, ἔκαμε κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους μεγίστας προόδους. Τὰ αἰσθήματα, τὰ συναισθήματα, αἱ ἀρεταί, τὰ ἐλαττώματα, ἐξεταζόμενα ὑπὸ τὸ ἰσχυρὸν τῆς βιολογίας φῶς, διηυκρινίσθησαν καὶ ἐξηκριβώθησαν ὡς ἀποτελέσματα τῆς ἐγκεφαλικῆς καὶ καθόλου τῆς νευρικῆς ἐνεργείας τοῦ ὁργανισμοῦ, κατενεμῆθη δὲ ἡ ἐκ τούτων εὐθύνῃ εἰς τὴν κληρονομικότητα, εἰς τὸ περιβάλλον καὶ εἰς τὸ

ἄτομον. ‘Η Ψυχολογία τοιοῦτοτρόπως, κλάδος τῆς μεταφυσικῆς πρότερον, εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὸν τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν. Εἰς ἐκ τῶν νεωτέρων ἐπιστημῶν καὶ φιλοσόφων κυριώτατα συντελέσας εἰς τοῦτο εἶνε ὁ Ριμπώ, ὁ μέγας Γάλλος ψυχολόγος. Καὶ ἐν τῶν σπουδαιότερων αναφορικῶς μετὰ τὸ θέμα τοῦτο συγγραμμάτων του εἶνε «Αἱ ἀσθένειαι τῆς βουλῆσεως» ἐν ᾧ διερευνῶνται αἱ λειτουργίαι τοῦ ὁργανισμοῦ, αἱ καταρτιζούσαι τὴν βούλησιν καὶ καταδεικνύονται αἱ νοσηραὶ αὐτῶν ἀτέλειαι, αἱ προκαλοῦσαι τὰς διαφόρους ἀσθενείας τῆς βουλῆσεως, συνάμα δὲ παρέχονται εὐρύταται σχετικαὶ κοινωνιολογικαὶ ἀντιλήψεις. Τὸ τόσῳ πολύτιμον ἔργον τοῦ Ριμπώ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Πέτρου Ψηλορείτη, ὅστις μετεχειρίσθη γλαφυροτάτην καθαρεύουσαν, ἐξεδόθη ἤδη εἰς τὴν «Φιλοσοφικὴν—Κοινωνιολογικὴν—Ἐπιστημονικὴν βιβλιοθήκην» Φέξη.

★

Π. Βράϊλα Ἀρμένη. «Στοιχεῖα θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς Φιλοσοφίας», ἐν Ἀθήναις. Εἰς τὴν σειρὰν τῆς «Φιλοσοφικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς βιβλιοθήκης Γ. Φέξη» ἐξεδόθη πολὺτιμον ἔργον τοῦ Νεοῦ ἑλλήνου φιλοσόφου Βράϊλα, ἐν τῷ ὁποίῳ περιλαμβάνονται περιληπτικῶς τὰ κυριώτερα τῶν μεταφυσικῶν συστημάτων τῆς φιλοσοφίας, διερευνῶνται καὶ καθορίζονται ἀπὸ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως ἡ ψυχολογία καὶ ἡ ἠθικὴ, διευκρινίζονται οἱ τρόποι καὶ οἱ νόμοι τῆς ποιήσεως, τῆς ζωγραφικῆς, τῆς γλυπτικῆς καὶ καθόλου τῆς καλλιτεχνίας ἐπὶ τῇ βάσει κυρίως τῶν θεωριῶν τοῦ Κάντ καὶ τοῦ Ἑγγελ. Τὰ ἀπὸ τῆς φιλοσοφίας πρακτικὰ πορίσματα, ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν τοῦ ἀτόμου, διατυπώμενα σαφῶς καὶ μεθοδικῶς καθιστῶσι τὸ ἔργον λίαν ὠφέλιμον καὶ ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως, ἄξιον δὲ ἀναγνώσεως ὑπὸ ἐισαγγάστου ἀναπτύξεως ἀνθρώπων.

★

Ἀπὸ τὰς ἀρίστας τραγωδίας τοῦ Εὐριπίδου λόγῳ τῆς τεχνικωτάτης οἰκονομίας καὶ τῆς φυσικῆς ἀκολουθίας τῶν μερῶν τῆς εἶνε αἱ «**Βάκχαι**», τῶν ὁποίων ὑπόθεσις εἶνε ἡ τιμωρία τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν παρεξήγησιν καὶ τὴν ὀλιγωρίαν των πρὸς τὰ θεῖα.

Τὰ χροικὰ τῆς τραγωδίας ταύτης διαπνεόμενα ἀπὸ ἰσχυρὸν κλονισμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ λαμπρότητα χρώματα εἰκονίζεται ὅλη ἡ θαυμασία Ἑλληνικὴ παραδοσις περὶ τοῦ θεοῦ Διονύσου, κρίνονται ὡς τὰ καλλίτερα τοῦ μεγάλου τραγικοῦ.

Τὰς «Βάκχας» εἰς ὥραιότατην φιλολογικὴν μενᾶφρασιν ἀπέδωκεν εἰς τὴν σημερινὴν γλῶσσαν ἐμμέτρως ὁ ποιητὴς κ. Κ. Βάρναλης, ἐξέδωκε δὲ εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων» ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Γ. Δ. Φέξη.

★

‘Η Ἐπαύριον τοῦ Θανάτου. Ἀπολογία ἐπιστημονικὴ τοῦ Θεϊσμοῦ καὶ ἀποδείξεις τῆς ὑπάρξεως ζωῆς μετὰ θάνατον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς σημερινῆς γνώσεως δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ πολὺκροτον ἔργον τοῦ Φιγκιέ «Ἡ ἐπαύριον τοῦ θανάτου». Εἶνε γραμμένον μετὰ ἀκλόγητα ἐννοιῶν, ἐμψυχοῦμενον ἀπὸ ποιητικὴν πνοήν, μεστὸν ψυχολογικῆς ἀναλύσεως, κυρίως δὲ ἐρμηνευτικὸν τῶν γνώσεων ἀστρονομίας, φυσικῆς, χημείας κλπ. συσχετιζομένων μετὰ τὴν ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν καὶ διατεταγμένων τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ ἀποδεικνύουν ἐναργέστατα ὅτι δὲν εἶναι τι παροδικὸν καὶ ἀποσθεννύμενον διὰ τοῦ θανάτου ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ’ αἰώνιον καὶ συναφὲς πρὸς τὴν θεῖαν ὑπόστασιν. Καὶ ἡ ἔκδοσις του, ἀνεξαρτήτως δοξαστῶν, ἐκρίθη ἐν Γαλλίᾳ ὡς μεγάλη συμβολὴ εἰς τὰς θεϊστικὰς θεωρίας, ἔσχε δὲ μεγίστην πανταχοῦ ἐπιτυχίαν. Τὸ ἔργον μεταφρασθὲν καλλιλογικῶς ὑπὸ τοῦ κ. Α. Πολυμέρη ἐξεδόθη εἰς τὴν «Φιλοσοφικὴν καὶ Κοινωνιολογικὴν βιβλιοθήκην» Φέξη.

★